

Excellenciás és Főtisztelendő Érsek Atya!

Kérem a Szentlelket, hogy pontosan, összeszedetten és értelmesen írjam le mindazt az információt, amit szeretnék bizalommal megosztani Főpásztorommal.

“Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,20).

Ezzel a mondattal kezdeném. Nagyon nehéz helyzetben vagyok, Érsek atya. Egy olyan helyzetben, amit senki nem is gondolna, félévvel ezelőtt még én sem feltételeztem volna ezt. Először szeretnék kitérni az előzményekre.

A konkurzuson megjelentem. Érsek atya megemléltette Édesanyámat is. Ennek nagyon örültem, merthogy nagytisztelője Érsek Úrnak. Megemléltettem most Őt, mert világra hozott, kísér az utamon, és nagy fájdalommal veszi tudomásul a történeteket. Édesapám tavaly októberben meghalt. Amikor felhívta Édesanyámat Érsek Úr, akkor egy pillanatra megnyugodott és láttam benne egy kis reményt. Nem hagyhatom, hogy Édesanyám felőrlődjék, tönkre menjen azáltal, hogy látja rajtam, valami nincs rendben, bánt valami és hogy csak az állarcomat mutatom mindenkinek, nem vagyok önmagam. Érsek atya szavára valahogy mindig megnyugszik Édesanyám. Ezért is fordultam most a Főpásztoromhoz.

Érsek atya!

Sokszor megkérdeztem már magamtól és a jó Istentől is, hogy „de miért én?”. Nem logikus, nem vezethető le matematikai példával, nem lehet definiálni, nincs rá magyar szó. Ahhoz képest, hogy csupán 18 éve vagyok a világon, számos dolog történt már velem. Először is, általános iskolás koromban már megfogalmazódott bennem, hogy szeretnék pap lenni. Szeretném Istent és az Ő népét szolgálni teljes szívvel, lélekkel. Ez volt gyerekkorom meghatározó része, központja, hogy készültem a papi hivatásra.

Ezt követően, ahogy elballagtam az Eperföldi Általános Iskolából, valahogy megváltozott minden. Kinyílt előttem a világ, s valahogy arra gondoltam, hogy talán nem is vagyok annyira méltó a papi hivatásra. Lehet, hogy nem ezt az utat kell választanom. Ekkor nyitott szemmel jártam. Nyitottam a kapcsolatok felé. Emberi kapcsolatokra gondolok és természetesen nyitott voltam a párkapcsolatra is. Részt vettem rengeteg programon. Édesapám kedvéért belevettem magam a politikai életbe. Beléptem a Fidelitas kalocsai csoportjába. Ott alelnökként kezdtem. Ezt követően 1 évre rá csoportelnök lettem, valamint a megyei elnökség tagja, és másfél év után választókerületi koordinátorként tevékenykedtem. A megyei választmány rendes tagjaként végeztem el a rám bízott feladatokat. „Megnyílt előttem a világ”. Minden adta magát. Emberekért voltam felelős, programokat szerveztem, lekötöttem magam. Megismerkedtem egy kedves lánnyal a bugaci Hittanya tábor keretein belül, ahol csoportvezetést és zenei szolgálat-felelősi beosztást vállaltam el. Érsek atya minden évben meglátogat minket, ezzel minden évben egyfajta keretet ad a tábornak azáltal, hogy megtisztel bennünket jelenlétével. Nekem különösen is nagy élmény volt, hogy Érsek Úr idén úgy volt már jelen a bugaci hittanyán, hogy kispap voltam és az atyai házhoz tartoztam. Abban az időben nyitott voltam a párkapcsolatra. Még akkor elég „testes” ember voltam és soha nem gondoltam volna, hogy nekem bármikor is lesz barátnőm. És lett. Szépen elkezdtünk ismerkedni, beszélgetni és úgy gondoltuk, hogy kipróbálhatjuk úgy, mint egy pár. 7 hónapig tartott ez a párkapcsolat, merthogy a távolság nem tette lehetővé a találkozást. Lényegében az internet segítségével tartottuk a kapcsolatot. Elkopott, megkopott szerelemmé vált. Lépnem kellett. Muszáj volt megtennem, mert csak fájdalmat okoztunk egymásnak a rendszertelen találkozással.

Abban az időben gitárt tanítottam a fiataloknak. Megismertem egy kalocsai lányt, akit gitározni tanítottam. Érdekes helyzet állt elő. Ő egyre többet érdeklődött felőlem, én pedig el voltam keseredve és csak egy nagy ürességet éreztem, hogy most nincs semmi, s „Én vagyok az, aki nem jó”, aki megtette a rosszat, elvágta a fonalat. Sétáltunk, beszélgettünk, jobban megismertük egymást. Arra jutottunk, hogy megpróbálhatnánk együtt, mint egy pár. Ezidőtájt megszerveztem a Fidelitas csoportomat, s próbáltam a lehető legjobban odafigyelni az ifjúságra, hogy valamilyen rendszert éljenek meg, valami többet annál, mint amit a világ kínál nekik. Ebbe bevontam kedvesemet is. Segített nekem, s együtt dolgoztunk.

Minden rendben volt. Sokkal jobban megértettük egymást, együtt csináltunk mindent, mindennap lehetőség volt a találkozásra – mivel kalocsai lakos – jobban megismerhettük egymást. Igazából minden rendben volt, viszont mégis történt valami változás az életemben. Talán „pálfordulás”, lehet, hogy valami pluszt kaptam a jó Istentől, előfordulhat, hogy Isten szava beágyazódott a szívembe. Nem tudok erre pontos választ adni, de azt tudom, hogy megérintett Isten, s azt mondta: „Szolgálj engem! Kövess engem!”

Ezzel a helyzettel én nem tudtam mit kezdeni. Őrlődtem. Mi tegyek? – kérdeztem magamtól. Viccel velem a jó Isten? Én? De hát „karrierem” van. Emberekért vagyok felelős. Barátnóm van. Nem ilyen életutat szántam – már – magamnak. Másra vágyok hívatott. Ez nem az én utam, biztos tévedés. Édesanyám mit szólna? Ha Édesapám megtudná, biztosan csalódná bennem. Testvéreim: nővérem, bátyám? Biztosan csalódnának. Én közgazdaságtant végzek, nem vagyok már a papi életre méltó. Barátnóm van! Nem hagyhatom ott. Szeretem, eltudom vele képzelni a jövőmet. Igaz, nem vallásos, de majd én azzá teszem. Megtanítom mindenre. Templomi esküvőnk lesz. El van tervezve minden, Istenem. Miről beszélsz, Uram? Nem értem mit mondasz, kérlek, pontosabban!

Számtalan gondolatom volt. Nem tudtam mit tenni ezekkel. Mivel akkor még Fidelitas elnök és koordinátor voltam, ezért lehetőségem volt a Fidesz-Fidelitas irodában fogadni lelki atyámat, Hatházi Róbert atyát, akit régebről ismerek. Már több mint egy éve ő a lelkivezetőm. Lejött hozzám Kecskemétre Kalocsára, hogy meglátogasson és megtudja, hogy mi történt velem az elmúlt 2-3 hétben. Túlestünk az általános kérdéseken: hogy vagy? Jól érzed magad? Család? Minden rendben van?, stb.

Valahogyan, akkor, pont ott, kipattant belőlem, hogy pap szeretnék lenni. Ez a kérdés foglalkoztat engem mostanság. Nem tudom, hogy mi történhetett. Nem értem, hogy mi zajlik bennem. Ezért kértem tőle segítséget, de inkább magyarázatot. Ez hogyan lehet? – kérdeztem tőle.

Nagyon jó választ adott. Azt mondta, nekem kell eldönteni, hogy melyik utat választom, mert úgy, ahogy alkalmas vagyok, mint családapa, ugyanúgy a papi élethivatásra is. Bízottam, imádkoztam át ezt a kérdést, és hoztak döntést, mert addig nem lesz nyugtom. Másfél hónapig érlelődött bennem a válasz. Addig ugyanúgy elvégeztem a feladataimat, és próbáltam azt mutatni, mintha semmi új nem lenne életemben. Pedig akkor már bennem volt a régi és az új kérdése. Meghoztam a döntésemet. Olvastam akkor egy könyvet, amely teljesen megerősített, a „Boldog papok vallanak” című Bencés kiadású könyvet, amelyben felszentelt papok beszélnek el azt, hogy hogyan és milyen körülmények között választották a papi életutat. Ez fontos szerepet játszott abban, hogy most itt vagyok, mint papnövendék. Eldöntöttem, hogy lezárom a múltat, az akkori jelent és újat kezdek. Tisztában voltam vele, hogy ez nem lesz egyszerű. Amennyi öröm van benne, legalább annyi küzdelem és fájdalom is. Csak Édesanyámnak mondtam el, hogy milyen hatalmas ajándékot kaptam az Úrtól, másoknak nem. Nem tudott senki semmit, csak azt, hogy valami készülődés van. Lezártam a politikát családi okokra hivatkozva, páromnak pedig elmagyaráztam, hogy más utat kell már járnom és nem folytathatom vele tovább ezt a kapcsolatot. Határozott voltam kívülről, belül pedig teljesen bizonytalan.

Ingoványosnak éreztem mindent, nem találtam a biztos pontot. Ekkor elkezdtem még jobban imádkozni az Úrhoz. Először azt hittem, hogy Isten nem hallgat már meg. Gyerekes felfogás volt az, amikor azt mondtam, hogy „most, hogy igent mondtam, már nem is kellek”. Már minden veszni látszott. Feladtam mindent, ott álltam pőrén és mezítelenül a világnak kitéve, de ekkor Isten szólt. Egy teljesen megszokott vasárnapi szentmise keretein belül elkapott egy olyan érzés, mintha az Úr felkarolt volna engem. Éreztem, hogy jó helyen vagyok, jól döntöttem, és azon az úton vagyok, amire mindig is vágytam, de még csak most tudatosult bennem. Abban az alig kevesebb, mint másfél órában rengeteg gondolat és érzés cikázott bennem. Egyik követte a másikat, már-már lelkiismeret furdalásom volt, hogy nem is az Úrra figyelek, hanem magammal vagyok elfoglalva. Összeszedtem magam és már csak mosolyogni tudtam. Megnyugodtam. Később már beismertem, hogy szükségem volt erre a mélypontra, hogy értékelni tudjam az Úr hívását.

Lelkigyakorlatokon vettem részt. Főként a homokkomáromi négy hétvégés lelkigyakorlaton. Ezt már korábban is megtettem, testvérem, Bernadett buzdítására. Amikor elhatároztam, hogy pap szeretnék lenni, akkor minél több időt szerettem volna Homokkomáromban tölteni, mert mindig sok ajándékot kaptam a jó Istentől: nyugalmat, imádkozási lehetőséget, az Oltáriszentség imadásának lehetőségét, közösségi erő megtapasztalását.

Lényegében a Homokkomáromban székelő Nyolc Boldogság Katolikus Közösség miatt szakadt meg a kapcsolatom egy kis időre dr. Mészáros István (általános helynök) atyával. Ő ellenezte ezt, hogy oda járjak. Nem magyarázta meg, hogy miért, de elzárkózott ezelől. Mivel sógorom, testvérem és barátaim is rendszeresen jártak a lelkigyakorlatos hétvégére, ezért úgy éreztem, hogy nem maradhatok ki belőle, nekem is ott a helyem. István atya és én másfél évig nem beszéltünk egymással. Ő elkerült a Szent Imre Plébániáról, én pedig nem kerestem fel. Amikor találkoztunk mindig felhánytorgatta a közösséget, és hogy ő nem díjazza ezt. Nem akartam kellemetlenséget okozni senkinek sem.

Másfél év után először Édesapám temetésén találkoztunk. Részt vett a temetésen és a szentmisén is jelen volt. A szentmisét követően azonnal elment. Senkivel sem beszélt, semmit sem mondott, csak elment. Érelődött bennem egy bocsánatkérés. Nem vettem figyelembe, hogy idősebb ember és felszentelt pap, valamint, hogy csak úgy elzárkóztam előle. Egy városban élünk és mégsem voltam hajlandó rányitni az ajtót, érdeklődni, hogy hogyan érzi magát, stb. Átimádkoztam ezt az egész helyzetet. Felelevenítettem, hogy lényegében haragudhat rám, mert a Szent Imre Plébánián működött Forrás Közösség keretein belül indulatosan összeszólalkoztunk vele. Mi – akik részt vettünk a homokkomáromi lelkigyakorlatokon – erősen bíráltuk az indokolatlanul hagyott véleményét és látásmódját. A közösség ekkor nagyon megtört. Finta József atyával négy szemközt sokszor elemeztük ezt a helyzetet, de nem jutottunk egyről a kettőre. Hagytam elmérgesedni a helyzetet, és ekkor történt az, hogy egymásra zártuk az ajtót. Az ima során, amelyet a felelevenítés kapcsán tettem, minden kérdés és elhangzott mondat keringett bennem. Rádöbbsentem arra, hogy ezt el kell rendeznem Isten segítségével. Nem hagyhatom ennyiben a dolgokat, nem lehet a tűzre még olajat önteni, mert az csak további károkhoz vezet. Lépnem kell. Imádkoztam az Úrhoz és kértem a Szentlelket, hogy erősítsen meg engem. Erőt vettem magamon és bejelentkeztem István atyához. A lelkészségen találkoztunk, akkor még a konyhában, mert épp felújítások folytak nála, csak ott volt hely. Leültünk egymással szemben és megkérdezte, hogy mit szeretnék. Elmondtam, hogy először is köszönetet szeretnék mondani, amiért eljött Édesapám temetésére és részt vett a szentmisén is. Ez sokat jelentett nekem. Másodszor pedig szeretnék bocsánatot kérni azért, amiért hagytam elmérgesedni az akkoriban kialakult vitahelyzetet, és hogy nem gondolkodtam előre. Ő ekkor nagyon indulatosan szólt hozzám, hogy mi joga van mertem/mertük kioktatni őt a Szentlélekről, a közösségi

felfogásról, stb. Elmondta, hogy ő a Szentlélekkel dolgozik együtt és tudja, hogy milyen szerepe van a Szentléleknek az egyházban. Ekkor nagyon megvoltam illetődve és ténylegesen belegondoltam abba, amit tettünk. Bántam mindent, de ezt nem tudtam bizonyítani. A rövid, de igen tartalmas beszélgetés után elküldött, mert javában folyt a lelkészségen a felújítási munka.

A beszélgetést követően volt egy hosszabb csend, két és fél hét lehetett. Ismét felkerestem telefonon. Nagyon nehezen, de tudtunk időpontot egyeztetni. Egy hétvégi napra eső estére hívott meg magához, hogy vacsorázzunk együtt és lehetőség van így a beszélgetésre is. Ott kedvesebben fogadott már, de még mindig előhozakodott a közösségben történt eseménnyel. Itt pedig már feljött témaként, hogy pap szeretnék lenni. Eléggé közömbösen bánt velem. Meglehetősen érdekes lépésnek látta, hogy a politikai élet után, hirtelen egyházi pályára szeretnék menni. Felhozta a párkapcsolatokat is, mint ellenérv és talán, mint egyfajta gátolási tényezőt, mondhatni, ez nekem úgysem fog menni. Végül pedig egy kis reményt is megcsillogatott, hogy azért ne essek teljesen kétségbe.

Ezt követően még 3-4 ilyen beszélgetésünk volt, ugyanezeket elmondta. Én minden egyes találkozás után lelki-terrorban mentem haza, kétségbeesve és fájdalommal teli szívvel. Ezeket akkor úgy fogtam fel, hogy vezekelnem kell, mert régen én is fájdalmat okoztam neki, ellene fordultam egy egész közösség előtt és nem álltam ki a pap szava mellett, hanem a barátaimhoz csatlakoztam és az élményeimre, saját tapasztalatomra hagytam. Csorba Dávid – 2. éves papnövendék – hazaérkezett Kalocsára. István atya kitalálta, hogy menjünk el hozzá mind a ketten, merthogy a bérma fiai vagyunk. (Ezért is volt fontos számomra a béke – utólag.) Nagyon megörültem neki, mert végre nem én kerestem fel. Végre, láttam egy kis fényt az alagút végén, hogy van remény a békére. Természetesen fogtam magam és Dáviddal ketten elmentünk István atyához. Ott koccintottunk, vacsoráztunk és jól éreztük magunkat. Nem tett semmi negatív megjegyzést, teljesen felszabadult volt, mint amilyen régen volt a Szent Imre Plébánián. Csak nevettünk és meséltünk egymásnak, számtalan élményt osztottunk meg egymással. Olyan felhőtlen boldogsággal távoztam a lelkészségről, hogy azt minden bizonnyal nem is tudtam volna leírni. Dávid végül visszatért a szemináriumba. Én ismét egyedül voltam. István atyával egyeztettünk egy újabb időpontot egy hétre rá, a hármas találkozást követően. Koccintás, vacsora, rengeteg bor és beszélgetés. Az italt mindig bőséggel fogyasztottuk. Itt azért még feljöttek a régi sérelmek, de már nem olyan mennyiségben, mint azelőtt és talán egy kedvesebb arcot vett fel István atya.

A sokadik találkozás után István atya a vacsora közben felpattant és magához rántott. Átölelt, szeretettel. Nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget, inkább örültem is neki, mert ez egy olyan ölelés volt, mint amikor a tékozló fiú hazatér az atyai házhoz. Úgy éreztem magam, hogy hazatértem és visszafogadást nyertem a bérma apámtól. Akkor nagyon megnyugodtam és örültem.

Körülbelül eltelt egy hét és újra találkoztunk. (Egyébként, nagyon sokat találkoztunk, versenyfutás volt az idővel. Mintha István atya azt szeretete volna, hogy bepótoljuk az elmaradott másfél évet. Én engedtem is, mert örültem volna, hogyha minden tisztázódik.) Érdekesnek találtam, hogy átölelt az összejöveteleken, egyre hosszabban, és volt, amikor a vacsorán belül többször is. Megszakította a vacsorát, megfogta a karomat és magához rántott. Ezeknek nem tulajdonítottam semmi különösét, merthogy ezt még mindig az atyai házhoz való visszatérésnek fogtam fel.

Történt azonban egy különös eset. Az ilyen eset és az ehhez hasonló helyzetek miatt írtam meg leveletem, amit most Érsek Úrnak adtam át, hogy olvassa el, tudassam a történeteket.

Az egyik estén különösképpen is sokat ittunk. Jómagam egész jól bírom az italt, habár nem mondhatom, hogy sokszor áll módomban alkoholos italt fogyasztani. Akkor, azon az estén megittam 4 különböző fajta pálinkát és két üveg bort. Az egyik egy Tokaji 3 puttonyos volt – nem a gyenge

borok közé tartozik. István atya 2 pálinkát ivott és 2 Unicumot, valamint volt előtte egy két literes ásványvizes üvegben villányi száraz vörös bor, amit elmondása szerint ő hozott a lelkeszségre egyenesen Villányból. Ugyanúgy történt minden: beszélgetés, vacsora, valamint a vacsora közbeni ölelés ismét előjött. Hosszabb ideig tartott az ölelés, mint ami eddig volt. Megijedtem. Ugyanúgy átölelt engem, én is, merthogy én még mindig az atyai házhoz való visszatérésnek tulajdonítottam ezt a cselekedetet. Hosszasan ölelt és azt súgta a fülembe, hogy „piros fülű”. Ezt követően megszagolta a nyakamat, ismét mondta, „piros fülű” és azt mondta, hogy mennyire, de mennyire szereti, amikor gyöngyöződik a homlokom az italtól és adott egy puszit az arcomra. Érdekes, de inkább megdöbbenő volt. Hazamentem, lefeküdtem aludni. Másnap felkeltem, a reggeli kávé közben elgondolkodtam, hogy mi történt az este István atyánál. Fintorogtam magamtól, merthogy nem hittem magamnak. Azt mondtam, hogy „Dani, nem vagy normális. Mit képzelsz, tán István atya kikezdett volna veled? Normális vagy te?” Nem mertem semmire sem gondolni. Nem hittem el, ami este történt, mert egy felszentelt papról van szó. Számomra egy pap, mindig Isten elsődleges közvetítője. Nem feltételezhettem illet egy papról. Nem jelentkeztem István atyánál, sem telefonon, sem pedig e-mailben. Nem, mert nem akartam csalódní és nem akartam, hogy igazam legyen, vagy pedig még, hogy ne legyen igazam és mégis illet feltételeztem István atyáról. Így elvoltam, mint hal a vízben. Készülgettem továbbra is a papi életre, ezt próbáltam elfelejteni, nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget. Miért is tettem volna, hiszen nem is történt semmi – mondogattam magamban böszén. Ezután írt egy e-mailt, hogy „nagy a csend” közöttünk. Kérdezte tőlem, hogy mi történt velem, tán baj van velem, hogy csendben vagyok. Én nagy határozottsággal válaszoltam István atyának, hogy nincs, miért is lenne. Magyarázkodtam, hogy mostanság el vagyok foglalva, az utolsó év az iskolában, sok feladatom van, a családom is lefoglal. Válaszképp megküldte e-mailben igényét, hogy ismét szeretne velem találkozni. Beszélgetni, mesélni egymásnak, vacsorázni, stb. Itt valamiért hezitáltam. Nem mondhatok nemet egy iroda igazgatónak (akkor még az volt), szépen kezdem a papi hivatást, már a legelején nemet mondok az előljárómnak, és különben is, nem történt semmi. Akkor miért ne mennék el? – kérdeztem magamtól. Visszontválaszként megírtam egy időpontot, hogy nekem csak az lenne alkalmas. Ajándékkal is várt. Innentől kezdve szinte minden egyes találkozásunkkor kaptam valamit. Mandzsettagombot, parfümöt, farmernadrágot, ingeket, pólókat, pénzt, gyűrűt, további illatszereket, ételt, italt, asztali keresztet, stb. Nem nagyon akartam elfogadni ezeket a legelején, mert mi jogon kapom én ezeket. Nemrégiben még köszönésre sem méltattuk egymást, most pedig hirtelen elhalmoz mindenféle ajándékkal. Nem értettem semmit. Akárhányszor nem akartam elfogadni egy-egy ajándéksomagot tőle, mindig azt mondta, hogy „Ez olyan, Dani, mintha a lengőbordáimba szúrnál egy tört. Halálos!” Erre nemigen tudtam mit mondani. Elfogadom, bajom nem lehet belőle.

Két találkozás erejéig semmi különös nem történt. Örültem neki, és megvettem magamat, hogy hogyan feltételezhettem egy felszentelt papról azt, hogy kikezdett velem. Felszabadult érzés töltött el. Ez után történt pedig a következő: ismét időpont egyeztetés. Ekkor minden gond nélkül, azonnal válaszoltam, hogy ez csak természetes. Teljesen megvoltam róla győződve, hogy nincs félnivalóm, csak jól érezhetem magam István atyánál. Beszélgetünk, vacsorázunk, koccintunk, iszogatunk, egy szó, mint száz, jól érezhetem magam egy jó társaságban. Milyen jó is ez, nyugalom van. Minden normális módon ment, mint ahogy eddig. Három pálinka, borok és kitűnő, ízletes vacsora. Fényűzésben, pompában éreztem magam. Nem mindenki mondhatja el magáról, hogy egy papnövendék-jelölt és a leendő általános helynök együtt tölti az estét, bizalmasan, szabadon, barátságban – gondoltam magamban.

A vacsora azonban megint furcsa volt. Ismét megfogta a karomat, magához rántott és átölelt, erősen szorított. Azonnal elkapott egy rosszérzés. Éreztem, hogy lehet, nem tévedtem a múltkor, lehet, mégis nekem van igazam. Ugyanakkor meg mégsem lehet, mert István atya nem olyan. Régről ismerem, még káplán korából, kisgyermek koromtól kezdve ismerem, nem lehet olyan – gondoltam magamban. Azt súgta a fülembe, hogy „piros fülű”, mint a múlt alkalommal. Megmerevedett a testem, annyira megijedtem. Utána azt mondta, hogy „Tudod mennyire vágytam már erre, hogy ismét átölelhesselek és itt legyél nálam?” Erre csak azt mondtam, hogy „Nem, nem tudom.”. Végighúzta az arcát a homlokomon és annyit mondott „ahhh”. Egy vágyakozó sóhajtás volt. Ezt követően pedig szájon csókolt engem. A csók után azt mondta nekem, hogy „tudod, Dani, nekem ez az achilles sarkam”. A hideg és a meleg cikázott végig rajtam. Fogtam magam, kitéptem magam a karjaiból és azt mondtam, hogy „Haza kell mennem, késésben vagyok!”. Mintha misem történt volna, ő kiengedett, kezét fogott velem, szép estét kívánt, mosolygott és kint állt, míg el nem hagytam a látótávolságot. Egész úton bosszankodtam. Ittasan tekertem haza, feldúlva, idegesen, mérgesen, haragosan, nem is tudom, hogy pontosan mit is éreztem, de az biztos, hogy ordítani tudtam volna. Egyre tudtam csak gondolni, hogy soha, de soha többé nem találkozhatok István atyával, nem akarom őt látni, és ne is keressen fel engem. Hagyjuk egymást békén, mint annakidején. A történet azonban nem volt ilyen egyszerű és egyértelmű. Én mindenképp szerettem volna vele beszélni józanon, szóban és mindenféle érintkezést kerülve, egymással szemben ülve. Először nem voltam hozzá elég bátor. Sőt undorodtam az egész helyzettől. Lényegében nem akartam foglalkozni vele, mert akárhányszor erre gondoltam, feljöttek a régi emlékek, hogy „Milyen szép is volt még az életem annakidején. Gond nélkül, párkapcsolatban, ahol minden normális....”.

Hiába szerettem volna ezeket megbeszélni vele, nem voltam rá képes. Ekkortájt volt Kecskeméten egy egyházmegyei papi találkozó. Azon ő is részt vett. Én egy SMS-re voltam hajlandó, hogy soha többet nem találkozhatunk. Leírtam neki, hogy egy pap ilyen nem tehet, pláne fiúval. Teljesen felvoltam dúlva. Ő nem válaszolt nekem, hanem egyből felhívott telefonon. Én nem szerettem volna vele beszélni, ezért nem vettem róla tudomást. Megelégeltem és a 9-10. telefonhívását ki is nyomtam. Ekkor írt egy SMS-t, hogy „azonnal vedd fel a telefont, Dani!”. Ekkor sem vettem fel. 3 hívás után pedig ismét írt, hogy „nagyon szépen kérek, vedd fel a telefont”. Az SMS után két hívást vártam, harmadikra felvettem. Síró hangon könyörgött nekem, hogy bocsássak meg neki. Azzal a bibliai idézettel folytatta, hogy *"aki megbotránoztat csak egyet is ezek közül a kicsik közül, akik hisznek bennem, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tenger fenekére vetnék"* (Mt 18,6). Én nem mondtam semmit, szándékosan beszéltem keveset. Öngyilkossággal terrorizált, hogyha nem bocsájtok meg neki, akkor megöli magát, mert nem bírja nélkülem. Könyörgött, hogy ne hagyjam el őt, nem akar velem semmi rosszat, csak legyen ott mellette, mert nincs senkije, egyedül van. Mondtam neki, hogy ne merjen terrorizálni, mert ez abszolút nem helyes. Érettségi- és konkurzus előtt voltam. Feltettem az Úrnak azt a kérdést, amit a mai napig sűrűn kérdezek meg tőle: Miért én? Mit tegyek, Uram?

Tudatában voltam/vagyok annak, hogy az Úr elhívott engem erre az élethivatásra. Számít rám és én is Rá. Bennem már semmi sem állt össze. Ha van hivatásom, ha hátrahagytam az eddigi életem, ha igent mondtam az Úrnak, ha teljes szívvel-lélekkel neki akarok vágni ennek az útnak, akkor miért van ez az egész helyzet?

Ezeket követően én próbáltam mindig valamilyen programra hivatkozni, hogy miért is nem szeretnék vele találkozni. Mivel, ha csak úgy szimplán nemet mondtam neki, akkor sírt a telefonban, addig hívott, amíg fel nem vettem a telefont, és meggyőződése, hogy képes lett volna eljönni hozzánk, csak azért, hogy rábeszéljen egy találkozásra. Teljesen kiborultam már. Szándékosan úgy szerveztem

minden programomat, hogy még véletlen se tudjak vele találkozni. Végül pedig Dávid barátomon – papnövendék – keresztül fogott meg. Hazajött Dávid és nem értette, hogy miért nem szeretnék találkozni István atyával. Nem mondhattam neki semmit, mert nem hitt volna nekem, olyan vakon követi István atya minden egyes mozdulatát. István atya a lelkivezetője. Ezeket végiggondolva csak annyit mondtam neki, hogy nem szeretnék vele találkozni. Dávid teljesen ki volt borulva, hogy milyen dolog az, hogy a saját bérma apánkkal nem vagyok hajlandó találkozni. Ekkor igent mondtam, hogy egy koccintás belefér. Végére is, Dávid is ott lesz, csak nem fog velem semmit sem csinálni. Nem is tett semmit. Semmi jelét sem adta a történeteknek. Itt ketten Dáviddal távoztunk a lelkészségről. Ismét e-maileket írt, de szándékosan mondtam nemet.

Konkurzus is megvolt. Innentől kezdve pedig kivoltam neki szolgáltatva, mivel ő az általános helynök... 2010. július 23-án írt egy levelet nekem. Kék papírra volt kinyomtatva, amelyet aláírt. Azt kérte e-mailben, hogy menjek el a Lelkészségre. Azt írta, hogy ő nem lesz otthon, csak a Kedves Nővér (Erzsébet nővér), aki majd be fog engedni. A vadászszobában lesz az asztalra kitéve. Írta, hogy mindent, ami van, bátran fogyaszthatok, sört hozatott a Kedves Nővérral, érezzem magam otthon. Nagyon sokat gondolkodtam, hogy elmenjek-e. Nagyon félttem. Belegondoltam, hogy mi van akkor, ha ő otthon van és pisztollyal vár, vagy akár csak szimplán otthon van és megint „kikezd” velem, vagy terrorizál, stb. Testvéremet, Dettyt, megkértem, hogy jöjjön el velem és várjon kint a MHZ számítástechnikai bolt előtt egy fa mögött. Ha bármi baj van, megcsörgetem és hívja fel a rendőrséget. Így is tettünk. István atya nem volt otthon, minden úgy volt, ahogy leírta e-mailben. Én végigolvastam a levelet, s teljes mértékben meglepődtem. Leírta, hogy nagyon sajnálja, hogy már így kell kommunikálnunk egymással. Szerelmet vallott a levélben, hogy én vagyok neki a minden, aki mindennél és mindenkinél fontosabb a számára. Azt írta, hogy szeret engem és csak ez az egyetlenegy mentsége ezzel az egésszel kapcsolatban. Írta, hogy a pap is ember és nem az ész diktál nála. Bő levelet olvastam el, 3 oldal volt összességében. Kiléptem a házból, mentem Dettyhez és nem mertem neki semmit sem mondani. Csak hallgattam, nem mondhattam neki semmit. Utána István atya azt kérte tőlem e-mailben, hogy ne írjak neki semmit, mert akkor öngyilkos lesz. Ezt nem először mondta már nekem. Ilyenkor teljesen megijedek, mert elgondolkodok, hogy ebből mennyi lenne az én bűnöm, mégis csak egy emberi életről van szó. Falakba ütköztem és nem tudtam ilyenkor mit tenni.

Amikor Bugacon voltam, akkor felhívott telefonon, hogy ő lett az új általános helynök. Azt mondta, hogy innentől kezdve azt csinál, amit akar. Beszélt arról, hogy Bíboros Úr írt neki egy SMS-t, hogy csak így tovább. Habár én soha nem hittem neki, hogy ennyire jóba lenne Erdő Péter bíboros Úrral. Gratuláltam neki és hallgattam, amit mondott. Magasztalta magát, öntelt hangon mondta a mondanivalóját. Én ekkor teljesen magam alatt voltam. Mert mit tehetnék egy általános helynök ellen. Eszembe jutott egy ige, hogy „Ha Isten velünk, ki ellenünk?”. Valamilyest megnyugodtam és az Úrra bízam mindent.

Hazaérkeztem Bugacról és Dávid már azzal fogadott, hogy beszélt István atyával, a győri úttal kapcsolatban. Én csak pislogtam. Miről is van szó? – kérdeztem. Elmondta, hogy elvileg mi ketten még valamikor elígértünk egy győri út erejéig. No, még ez is... - gondoltam magamban.

Hazamentem és gondolkodtam. Próbáltam kibúvót keresni, de nem tudtam sehogy sem. Dávid addig mondogatta, amíg azt nem mondtam, hogy rendben. István atya kikötötte, hogy ez az egész kirándulás csak akkor teljes, ha én is részt veszek. Mert Dáviddal ketten nem akar menni, csak, ha hárman megyünk. Én nem akartam Dávid örömét elrontani. Gondoltam magamban, hogy ismét ott lesz Dávid, akkor csak nem fog semmit csinálni velem. Elindultunk. Győrben minden rendben volt. Vezethettük az autóját. Én odafele, Dávid pedig visszafele. Elvitt minket ebéd után egy szabóhoz,

Anda Lászlóhoz. Amikor kiszálltunk az autóból, Dávid előre ment. Istvánt előre engedtem, István atya pedig hátrafordult és megfogta a nemi szervemet. (Ez nem az első volt már.) Onnantól kezdve nem szóltam semmit. Senkihez semmit. Kérdezte István atya az autóban, hogy mi a bajom. Mintha nem tudta volna, csak Dávid előtt játszotta meg magát. Annyit mondtam csupán, hogy fáradt vagyok. Amikor megérkeztünk hozzá nagyon fel volt dűlva István atya. Ideges volt. Gondoltam, hogy miattam, mert én is ilyen voltam mindenkivel egész úton. Elhordott mindennek, hogy szabaddá tette a napját miattunk és meg sem tudjuk hálálni neki. Valamit, valamiért. Nem tudom, hogy ez az egész nála hogyan működik, nem értem. Ismét felhívott a kirándulás után pár nappal. Én ismét nem vettem fel neki a telefont. Az e-mailjére sem választoltam, gondolom, ezért hívott fel telefonon. Nem vettem fel a telefont, nem akartam vele beszélni, nagyon elegendő lett már ebből a helyzetből. A negyedik hívás után írt egy SMS-t nekem. Pontosán idézem: „Kőhegyi Dániel papnövendéket 2010. 09.06-án de. 10.30 órára a Szent István Király Lelkészségre rendelem. Dr. Mészáros István általános helynök”. Teljesen visszaél a hatalmával és a hivatalával. Ezután azonnal felhívtam telefonon. Megkérdeztem tőle, hogy mi volt ez az SMS és hogyan képzelem ezt. Teljesen felvoltam háborodva. Ivott, a hangjából észrevettem. Ismét sírt a telefonban, öngyilkossággal fenyegetőzött, terrorizált lelkileg. Aztán kedvesebbre fogta a hangot, felajánlott mindent: autót (amit egyébként rám hagyott a végrendeletében – ezt mutatta akkor, azóta lehet megváltoztatta), pénzt, mindenféle segítséget. Azt is mondta, hogy ameddig neki jó, addig nekem is. Eléggé ijesztően mondta még, hogy „csak ha tudnád, hogy mi készül majd a tavasszal, akkor nem így beszélnél velem, Dani”.

Én nem csaphatom be magam, nem bólogathatok, mert ő azt mondja. Elég volt ebből. Nem mentem el a lelkészségre. Azt mondtam, hogyha valóban ennyire hivatalos az ügy, akkor az Érsek Úr küldjön levelet, vagy az Érseki Hivatalon keresztül egy behívót a hivatalba. Azután majd beszélgethetünk, ha minden hivatali személy ott tartózkodik. Nem értett meg semmit István atya.

Egy két oldalas e-mailben kértem őt, hogy soha többé ne keressen, ne írjon, ne hívjon. Csak akkor, ha valóban hivatali ügyről van szó és érintett vagyok benne. Ő válaszként azt írta, hogy járt Édesapám sírjánál és kérte őt, hogy segítsen. Imádkozott az Úrhoz és a szentekhez, csak hogy bocsássak meg neki. Utána pedig egy verset küldött nekem. Semmit nem értett meg.

Akkor elégeltem meg ezt az egészet, amikor hazaengedtek bennünket szavazni. Mivel tartott egy jubileumi szentelési ünnepséget pont azon a hétvégén, amikor mi otthon voltunk. Éppen Édesanyámmal beszéltem telefonon, hogy hamarosan megyek haza. Ő ezidő alatt többször keresett telefonon. Én nem vettem fel, merthogy Édesanyámmal beszéltem. Leküldte hozzám István atya Dávidot, hogy azonnal vegyem fel neki a telefont, mert hogyan képzelem én ezt az egészet, hogy egy általános helynöknek nem veszem fel a telefont. (Az egész szeminárium hallotta, ahogy Dávid engem leszid) Telefonon keresztül lehordott mindennek, hogy én ezt nem tehetem meg vele, hogy nem veszem fel, hogy nem akarok vele találkozni. Kötelezővé tette azt, hogy részt kell vennem az ünnepségén, amit szervez. Én mondtam neki, hogy nem akarok vele találkozni semmilyen formában, fogja fel. Nem tette és erőszakosan beszélt a továbbiakban. Mondtam neki, hogy szombaton az ifjúsági szentmisén részt veszek, mert a zenekarral már régen zenéltem együtt, de semmi más. Ezt elfogadta. Viszont véleményem szerint, Dávidot küldte rám ismét, hogy beszéljen rá a vasárnapi délelőtti szentmisére, amit ő mondott. Dávid addig nyaggatott, amíg azt nem mondtam neki, hogy rendben van, elmegyek. Mindig, valahogy úgy intézi István atya a teendőit és a programokat, hogy nekem kötelező legyen ott lenni, vagy csak hogy láthasson engem. Ekkor kerestem fel Tóth Tamás atyát, akit már régebről ismerek. Valakinek a tanácsát kellett kérnem, mert egyedül nem tudom megoldani ezt. Édesanyám ebben a kérdésben nem tudott nekem segíteni, én pedig csak őrlődtem. Mert amikor még a kispaptábor volt Kalocsán, akkor is mindenről be kellett neki számolnom. Ha már

csak sétáltam egyet a városban ebéd után és ő épp az Érsekségen volt, én pedig nem voltam sehol, akkor azonnal számon kért telefonon keresztül vagy akár személyes úton. Annyira felbosszantott ez az egész helyzet, hogy szándékosan elcsaptam a fejem, amikor ő rám nézett. Egyik este, amikor a portán voltunk ügyeletben, akkor beállt autójával a garázsba teljesen felpakolva mindenféle jóval. Azt mondta, hogy „látod ezt Danikám?! Ennyire szeretnek engem az emberek, ennyire tisztelnek engem, te pedig fittyet sem hányasz rám! Tudod, hogy milyen szemét vagy te, Dani?! Megölsz azzal, hogy még rám sem nézel! Érted te ezt, Dani?”

Az ilyen kérdésekkel az ember mit tud tenni? Álltam ott némán és szótlanul, mint mindig. Ez a „beszélgetés” úgy szakadt meg, hogy jött Érsek Úr haza. Ott álltam Istvánnal szemben, s Érsek Úr kiszállt az autójából. Így, hogy ott volt Érsek atya, volt indokom bemenni.

Érsek atya!

Ott tartok már, hogy félek hazamenni. Nem merek Kalocsára sem gondolni, pedig tősgyökeres lakos vagyok, nekem Kalocsa az anyavárosom; a kezdet, ahonnan elindultam. Mindig, amikor csak arra kerül sor, hogy felvetődik a hazautazásom a szemináriumból, akkor már kapom az e-mailt és/vagy SMS-t, hogy mikor tudok Istvánnal atyával találkozni. Most is kaptam. Habár, most nem csak én, hanem Dávidnak is elküldte ezt az e-mailt István atya. Szándékosan nem válaszoltam rá semmit. Nem, mert nem tehetem meg és nem is akarom megtenni. Akármikor találkozássra kerül a sor, mindig azt érzem, hogy ez az ember reménykedik valamiben velem kapcsolatban, ami lehetetlen. Nem azért választottam a papi élethivatást, mert igényem van a férfiak társaságára ilyen téren. Nem. Azért választottam ezt az életutat, mert az Úr elhívott, hogy szolgáljam Őt és az Ő népét. Azért, hogy emberekkel foglalkozzak az egyházon keresztül. Azért, hogy életem végéig hirdessem az Ő igéjét.

Én megpróbáltam szép szóval, higgadtan, megértően lecsillapítani ezt a kialakult helyzetet. Sajnos már ott tartok, hogy nem bírom tovább elviselni ezt a helyzetet. Nem tudom már ezt tovább kezelni józanon, higgadtan, indulatmentesen és megértően. Nem tudom megérteni István atyát. Kértem tőle, hogy ne bántson, ne hívjon, ne írjon, ne jelentkezzen, ne kérdezzen, de valahogy nem akarja ezt megvalósítani.

Tóth Tamás atya többször meghallgatta történetemet és próbált tanácsokkal ellátni. Amikor azokat a tanácsokat használtam fel segítségképpen, akkor sem értette meg István atya a nemleges válaszomat. Bárhogy próbálom lezárni ezt az egész helyzetet, nem megy.

Nagyon sajnálom Érsek atya, hogy elsőéves papnövendékként ilyen levéllel kell Ön elé állnom. Sokat győzködtem magam, hogy meglépjem-e ezt, viszont úgy gondolom, hogy 5 évig ez így nem mehet tovább és utána pedig ki tudja, hogy mi lenne még. Szeretnék pap lenni, még hozzá a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye papja, mert én itt vagyok otthon, viszont nagyon félek, hogy engem ez az egész helyzet felőröl. Kérném Érsek atya segítségét!

Hálásan megköszönve, maradok őszinte tisztelettel:

Kőhegyi Dániel
papnövendék

Szeged, 2010. október 29.